

Estapé respon

Sobre política i entreteniment

Fabián Estapé

—El govern espanyol ja ha aprovat l'augment de l'IVA, del 16% al 18%. Creieu que és la via correcta per a engreixar la caixa pública?

—Crec que és un tros d'aquesta esperança de la ministra Salgado d'augmentar 16.000 milions d'euros de recaptació estatal. I per aconseguir-ho s'ha d'anar per parts, i l'IVA és només una part. Per tant, vindran més augments, perquè amb aquest sol impost fan curt. I no em refereixo que paguin més els rics, això no s'ha vist mai, al món, i no és veurà a Espanya...

—Què diu la teoria política sobre els impostos i les dretes i les esquerres?

—Tot depèn de com està el calaix, i això de les dretes i les esquerres és una conya marinera quan parlem de peles.

—El ministre Corbacho diu que l'augment de l'IVA no necessàriament afectarà el consum. Doncs què afectarà, un impost sobre béns de consum?

—Una reflexió pròpia d'un ministre de Treball que no sap on és. No és cap garantia, per a ser un bon ministre, haver estat abans alcalde.

—I què en diu el professor Estapé?

—El consum l'afecta absolutament tot allò que no sigui inversió. És una regla elemental.

—L'ex-ministre d'Administracions Públiques Jordi Sevilla ha qualificat la proposta de pressuposts generals de l'estat de "Frankenstein", una mena de monstre per a aconseguir tothom...

—El senyor Sevilla ja va de retirada, i em fa l'efecte que el retiraran en algun organisme d'inversió i control de despesa a Castelló de la Plana. Ai, Sevilla, pensa en Carlos Fabra! Els pressuposts sempre són negociats per a aconseguir els altres, sobretot si no tens majoria absoluta!

—Creieu que Zapatero acabarà la legislatura en pau?

—No, l'acabarà sobtada, abans d'hora si li convé. Que les avanci o no dependrà de les xifres que li donin les enquestes, si la patacada és més o menys gran.

—El president de la Diputació de Girona, Enric Vilert (ERC), va assegurar que els directors generals de les caixes no són interlocutors vàlids per a la negociació de les fusions, i va reclamar més protagonisme dels polítics. Us sembla que un polític com Vilert està capacitat per a decidir res sobre una fusió?

—Amb tots els meus respectes per aquest bon home, però li atribueixo més una funció d'entreteniment que no pas política. Està capacitat només perquè la gent es foti d'ell. Li recomano que llegeixi Josep Pla, que parla molt de Girona!

—Precisament, Antoni Castells ha reclamat prudència i que els partits no barregin els seus interessos en les fusions. Creieu que els partits pressionen massa tant les caixes de fundació pública com les privades perquè es fusionin?

—Ja és trist que el conseller hagi de demanar als polítics que callin i que deixin de ficar massa les grapes en assumptes que no els pertocuen.

—Quin paper ha de tenir la política en les fusions de caixes, si és que n'hi ha de tenir cap?

—Jo diria que cap paper. El seu paper és ensenyar a tot el país l'estat dels comptes públics, perquè sapiguem si ens roben poc o molt.

Gemma Aguilera

L'entrellat

Toni Canyís

Cafè pagat per a tothom

Potser és coincidència, però els pressupostos que la ministra Salgado ha entrat al Congrés preveuen de recaptar 10.950 milions suplementaris a través d'una pujada d'impostos. Una quantitat molt semblant als 11.000 milions d'euros extres compromesos per l'estat a les comunitats autònomes a través del nou sistema de finançament. Això vol dir que les comunitats seran les destinatàries últimes de l'augment de la pressió fiscal, o el principal culpable? Tot depèn de com es miri, perquè també és cert que si entre els objectius d'aquest pressupost hi ha mantenir la despesa social, són precisament les comunitats les que se n'encarreguen i podrien tenir serioses dificultats per fer-ho per la crisi i la caiguda de la recaptació. Encara sembla més clar que el nou sistema de finançament autonòmic, que tants maldecaps i desgast ha portat a Catalunya i al seu govern, no servirà, de moment, per a tenir més recursos, sinó per a encarar una situació d'emergència i reduir el dèficit, no tan sols de Catalunya, sinó de totes les comunitats. Fins i tot d'aquelles que han reduït els impostos, entre els quals el de successions. Són paradoxes del sistema autonòmic que podria ser federal, però que en la mentalitat general encara és unitari: el govern central ha d'acabar justificant davant l'electorat una pujada d'impostos que anirà a parar als que es vanaglorien de rebaixar-los a la seva finca particular. En el fons passa que, trenta anys després, més enllà de Catalunya i el País Basc, per a les elits polítiques espanyoles les comunitats continuen essent només un trampolí per arribar a manar a Madrid. De manera que si els comptes no surten no cal patir: ja ho arreglarem un dia o altre, quan governem de veritat.

Periodista

6 D' OCTUBRE DEL 2009 **EL TEMPS 75**